

ingenlunde har villet sige: vi ville nu have denne Skat paa de faste Eiendomme fastslaaet, og dermed al Skat paa disse afsluttet, thi skulde man i Fremtiden finde det rigtigt at lægge en yderligere Skat paa de faste Eiendomme eller Grunde, da staaer det i Virkeligheden Staten frit for at gjøre det ifølge Mindretallets Forslag; det er ingenlunde affaaert. Den store Feil, man har begaaet ved denne Lov, er den, at man sammenblander den fremtidige Beskatning med Afslutningen af den gamle, istedeffor at tage hver Deel for sig og sige: den tidligere Beskatning, der har hvilet paa Bygningerne og Grundene, afslutte vi nu og slaae den fast, dertil behøve vi ingen Matrifulering eller Klassifikation, og skal der lægges nye Skatter paa Bygningerne og Grundene, saa tale vi siden om at ligne dem efter eensartede Regler, da dette ikke er Noget, som vedkommer en Fastslaaen af de gamle Skatter. Der er ogsaa Grunde, der slet ikke have været beskattede. Naar vi derfor følge Lovforslaget, ville saadanne Grunde ved denne Ordning faae en ganske ny Afgift at svare, hvilket ikke synes billigt; det kan kun være billigt, at de skulle svare nye Afgifter, naar alle andre komme til at svare lignende, men ikke, hvor der kun er Tale om at bestride de Udgifter, der hidtildegs have været udrede, og som ikke ere saalænge dem til Last. Der er af en æret Rigsdagsmand for Kjøbenhavn blevet omtalt, at det var en meget stor Feil at antage, at Grundene havde baaret denne Grundtagt, da det var Personerne, som havde baaret den; det var i Grunden Personernes Gyde til at bære en saadan Skat, der var taget Hensyn til ved Grundtagtens Ansættelse. Dertil vil jeg svare, at det er meget rigtigt, at Personerne have baaret den, forsaavidt enhver Grund maa repræsenteres af en Person eller flere Personer som Grundeiere, men selve Skatten har dog i Virkeligheden hvilet paa Grunden, efter som Skatten, naar vedkommende Eier solgte Grunden, ikke fulgte med Sælgeren, men blev ved Grunden. At selve Grundene ikke kunne svare Skat, naar de ikke ere afbenyttede enten til industrielle eller andre Diemed, er let forklarligt, og indrømmes vistnok af Enhver, men selve Grundene repræsenterer dog de Eiere, som have svaret Skat.

Naar Mindretallet i den Henseende har udtalt sig med Hensyn til Grundene, da troer jeg, at han har truffet det Rette. Jeg troer, at man maa fastholde, at det, der engang hviler paa Eiendommen, være sig enten paa den paa Grunden opførte Bygning eller paa selve Grunden, er den samlede Skat, der nu skal slaes fast paa den samlede Eiendom, og derved troer jeg, at man vil træffe det Rette. Naar der saavel af Udvalgets ærede Ordfører som af den ærede Minister er anført, at det vilde være umuligt at gjøre det, fordi denne Grundstat eller Bygningsafgift har været saa høist variabel i de forskjellige Aar, da skal jeg dertil bemærke, at den eneste Maade, hvorpaa man kan omsætte en variabel til en fast Størrelse, er ved at tage et Gjennemsnitsbeløb for et vist Aaremaal, og det er dette Gjennemsnitsbeløb, der er foreslaaet. Jeg synes i Grunden ikke, at den ærede Ministers Stilling til dette Lovforslag er saaledes, som man ved at gjennemlæse Lovudkastets Motiver skulde formode, thi efterat have gjennemlæst disse, smigrede jeg mig med det Haab at staae i fuldkommen Overensstemmelse med den ærede Minister, indtil jeg nu hører, at den ærede Minister anseer den nye § 3 for at være saa stærk i Modstrid med Lovens Princip, at han paa det Stærkeste maa fraraade dens Antagelse, der omtrent vil være det Samme som en Kuldkastelse af Loven. En saadan vilde jeg nødig række Haanden til, da jeg, som allerede udtalt, anseer Loven for et Gode, selv om de Anskuelse, jeg her forsægter, ikke skulde gaae igjennem. Jeg skulde meget beklage, om jeg ved min Votering skulde bidrage til Lovens Kuldkastelse, men jeg vil haabe, at man kan vente en Modifikation i den ærede Ministers Udtalelse, saa at man paa det Grundlag, som jeg med flere foregaaende Talere anseer for det rette, kunde komme til at vedtage denne Lov og muligvis faae det andet Thing til gaae ind paa den.

Med Hensyn til § 11 maa jeg ogsaa bemærke, at naar det ærede Fleertal har foreslaaet et Maximum, saa har det været mig meget kjær at høre, at den ærede Minister har udtalt sig derimod, omendstjøndt han har meent at kunne gaae ind derpaa. Jeg troer, at man ved at begrænse den Bvotadeel af den sam-